

Getuigenis Dr. Luc Herry

"Destijds waren wij de MUG!"

Dokter Luc Herry is huisarts in het dorp Vaux-sous-Chèvremont. Na een carrière van bijna 40 jaar is hij intussen met pensioen, maar nog altijd actief als arts. Hij biedt ons een blik in zijn rijke beroepsleven.

"Ik ben opgeleid aan de universiteit van Luik (ULg). Destijds ging het vooral om klinische geneeskunde, ik ben dus niet echt technisch geschoold. De techniek stond toen nog in haar kinderschoenen. Ik ben zoals de meesten begonnen als solo-huisarts, want groepspraktijken waren een zeldzaamheid. Als solo-huisarts was ik dus 24 uur per dag beschikbaar voor mijn patiënten. Gelukkig bestond in de weekends toch al een beurtrol voor een wachtdienst. Als het onze beurt was, begon de wachtdienst vrijdagavond om pas maandagochtend te eindigen. Na zo'n

lang weekend moest je dan op maandag de draad van de gewone werkweek in je praktijk weer opnemen. Die weekends waren behoorlijk afmattend: 30 à 50 oproepen afhandelen op je eentje, dat was echt geen sinecure.

Solo, wachtdienst en spoedgevallen

En zo waren wij destijds dus altijd bereikbaar voor onze patiënten, de hele week lang. We kregen niet alleen te maken met eerder 'banale' aandoeningen zoals griep en gastro-enteritis, maar ook met zwaardere gevallen als hartaanvallen, beroertes of heupfracturen. Destijds waren wij de MUG! Je kon maar beter geen angsthaas zijn. Hoe vaak ben ik 's nachts niet uit mijn bed gehaald vanwege bv. kinderen met hyperthermie (dat gebeurde heel vaak, want de ouders wisten toen nog geen blijf met hyperthermie). Idem voor astmapatiënten, want de huidige behandelingen kenden we toen nog niet. Astma-aanvallen moesten wel degelijk 's nachts beheerst worden. We keken ook met enige ongerustheid naar de klok als we om 4 uur 's morgens wakker gemaakt werden, want dan bleek het al eens om een hartaanval te gaan. Tot daar mijn herinneringen uit de 'goede oude tijd', toen wij nog voor MUG speelden.

Assistenten opleiden

De tijd vloog voorbij. In 1993 bleek mijn patiëntenbestand zo groot dat ik besloot om assistenten op te leiden. Zo ben ik begonnen als stagemeeester. Die aanpassing was een harde noot om te kraken. Van een solopraktijk overstappen naar een duopraktijk, dat betekent dat je je dagelijkse praktijk in vraag moet stellen. Je moet aanvaarden om geobserveerd te worden door een collega, die uiteraard over meer actuele kennis beschikt. Want ook al blijf je opleidingen volgen, je initiële opleiding dateert natuurlijk van jaren terug. Het is dus niet altijd makkelijk om deze stap te zetten. Als je assistent wordt bij een nieuwe stagemeeester, moet je dus weten dat het voor hem/haar niet altijd eenvoudig is om die stap te zetten. Wij geven opleidingen, maar worden tegelijkertijd ook zelf beoordeeld. De eerste 6 maanden zijn moeilijk en dan wen je eraan. De ervaring is positief en

constructief. Het is noodzakelijk om aandachtig en efficiënt te blijven, zodat de jonge collega's een goede opleiding krijgen.

Eind jaren negentig heb ik dan geprobeerd om mijn collega's te overhalen om ook een wachtdienst tijdens de week te organiseren. Het heeft enkele jaren geduurd om iedereen te overtuigen en daarna om deze wachtdienst op poten te zetten, zodat we al eens avonden en nachten vrij kregen. Na een tiental jaar was het zover. Eind 2000 zag die wachtdienst tijdens de week eindelijk het licht.

Op een gegeven moment, toen mijn patiëntenbestand al te groot werd, bundelde ik dan mijn krachten met de laatste assistente die ik opleidde. Ik ben dus overgestapt naar een duopraktijk met een getrainde collega. Zo had ik meer tijd voor mezelf en kon ik een burn-out voorkomen. Wij werken trouwens nog altijd samen in een sfeer van vertrouwen en sereniteit.

Het onderwijs

Dankzij deze samenwerking kon ik andere dingen doen, zoals de stap zetten naar het onderwijs. Ik ging les geven aan verpleegkundigen. Lesgeven betekent niet alleen dat je jongeren opleidt als stagemeester, maar ook dat je zelf blijft studeren om goed werk te kunnen leveren. En voor een publiek van studenten staan in een auditorium, dat was pure ontspanning voor mij. Ik ben ontsnapt aan een burn-out dankzij dat lesgeven. Ik heb mij geweldig geamuseerd, terwijl ik tegelijk in hart en nieren huisarts bleef.

Een polikliniek

Ik heb mij nog op een andere uitdaging gegooid: een gemengd vastgoedproject met appartementen voor co-housing en een medische polikliniek. Een wachtzaal, een secretariaat en kabinetten op een oppervlakte van 300m². Vandaag bestaat deze polikliniek uit zeven huisartsen en drie specialisten: een pediater, een endocrinoloog en een cardioloog. Verder nog twee kinesitherapeuten, een diëtist, een psychologe, een voetverzorgster, een verpleegkundige en een secretaresse. In deze medische ruimte hebben we een gemeenschappelijk computersysteem, we zijn allemaal geconventioneerd, we gebruiken allemaal hetzelfde medische dossier, we hebben toegang tot alle patiënten. We komen regelmatig bijeen om patiënten, computerproblemen of andere zaken te bespreken. De polikliniek mocht dit jaar ook nog twee jonge, pas afgestudeerde artsen verwelkomen. Zij betalen de huur van hun kabinet, in verhouding tot hun inkomen. Het is zeker niet de bedoeling om hen loodzware kosten aan te rekenen. We geven hen de kans om de eerste stappen te zetten in hun beroep en om geleidelijk door te groeien. Wij werken per prestatie volgens de conventietarieven.

Ziezo, dat was het in een notendop! In 40 jaar is er dus heel veel veranderd in mijn beroepsleven, want ik ben van een solopraktijk overgestapt naar een polikliniek.

Nadenken over het beroep

Toch nog even een kleine zijsprong naar een ander aspect van mijn beroepsleven. Ik was als student al 'cursusafgevaardigde' en twee jaar lang Preses van de Vereniging van de Studenten Geneeskunde van de ULg. Als huisarts ben ik dan toegetreden tot ABSyM (Bvas). Ik maak daar nog altijd deel van uit. Ik ben altijd actief gebleven als 'vakbondsman' en zal dat blijven doen.

Door mijn aanwezigheid hier, vertegenwoordig ik ook het College voor Huisartsgeneeskunde. Dit College is een groepering van huisartsen. Het omvat de universitaire faculteiten van de algemene geneeskunde, de federaties van Waalse en Brusselse huisartsenverenigingen, de SSMG, maar ook de vakverenigingen die zich bezighouden met huisartsgeneeskunde, GBO en ABSyM-Bvas. Wij komen samen om na te denken over hoe we het beroep op een positieve manier kunnen doen evolueren.